

Cartea lui Daniel - Numărul o sută unsprezece

Dezvăluirea semnificației profetice a lui Abubakar în primul vai din Apocalipsa

Jeff Pippenger
2024-03-02

În istoria profetică a primului Vai, conducătorul care i-a succedat lui Mohammed a fost Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, socrul lui Mohammed. Îl vom numi Abubakar. Atât el, cât și Mohammed sunt menționați în primele patru versete. Abubakar a fost primul conducător islamic după Mohammed, iar istoria consemnează o poruncă pe care le-a dat-o soldaților săi, care este reprezentată în versetul patru din capitolul nouă al Apocalipsei. Acea poruncă reprezintă procesul de pecetluire care a început odată cu sosirea celui de-al treilea Vai, care a fost, de asemenea, A Șaptea Trâmbiță, care a fost, la rândul ei, sosirea celui de-al treilea înger.

Și îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia puțului Adâncului. Și a deschis puțul Adâncului; și s-a ridicat din puț un fum, ca fumul unui mare cuptor; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului puțului. Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste; și li s-a dat putere, ca puterea scorpionilor pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:1-4.

„Steaua” care a căzut din cer a fost Mahomed, care și-a început lucrarea în anul 606. Lui Mahomed i s-a dat o „cheie” cu care să „deschidă” „adâncul fără fund”, permițând „fumului” să întunece „soarele și văzduhul” și aducând la iveală „lăcuste” cărora li s-a dat „putere” precum puterea „scorpionilor”. Cheia a fost o bătălie militară care a produs slăbiciune în puterea militară a romanilor, permițând astfel ridicarea războiului islamic. Adâncul fără fund este un simbol al Arabiei, leagănul Islamului, iar fumul reprezenta falsa religie a Islamului, care avea să se răspândească pe pământ și să ia în stăpânire aceleași regiuni pe care le năpădesc roiurile de lăcuste ce mătură Africa de Nord, Europa de Sud și Arabia. Lăcustele sunt un simbol al Islamului, iar puterea reprezintă în mod profetic puterea militară. Puterea lor urma să fie ca a scorpionilor, care lovesc pe neașteptate. Uriah Smith afirmă:

O stea a căzut din cer pe pământ; și i s-a dat cheia puțului Adâncului.

În vreme ce monarhul persan contempla minunile artei și puterii sale, a primit o epistolă de la un cetățean obscur al Meccăi, care îl invita să-l recunoască pe Mohammed drept apostolul lui Dumnezeu. El a respins invitația și a sfâșiat epistola. „Astfel,” a exclamat profetul arab, „Dumnezeu va sfâșia împărăția și va respinge ruga lui Chosroes.” Așezat la hotarul acestor două imperii ale Răsăritului, Mohammed privea cu bucurie tainică progresul distrugerii reciproce; iar în toiul triumfurilor persane a îndrăznit să procească faptul că, înainte de a se scurge mulți ani, biruința avea să se întoarcă iarăși sub steagurile romanilor. „În vremea când se spune că această prezicere ar fi fost rostită, nicio profeție nu putea fi mai departe de împlinirea ei, din moment ce primii doisprezece ani ai lui Heraclius anunțau apropiata

dizolvare a imperiului.” ..

"Chosroes a supus stăpânirea romană [din] Asia și Africa. Iar 'imperiul roman', în acea perioadă, 'a fost restrâns la zidurile Constantinopolului, împreună cu rămășița Greciei, Italiei și Africii, și câteva orașe maritime, de la Tir la Trapezunt, de pe coasta asiatică. Experiența a șase ani, în cele din urmă, l-a convins pe monarhul persan să renunțe la cucerirea Constantinopolului și să precizeze tributul anual al răscumpărării imperiului roman — o mie de talanți de aur, o mie de talanți de argint, o mie de veșminte de mătase, o mie de cai și o mie de fecioare. Heraclius a subscris acestor condiții infamante. Dar timpul și răgazul pe care le-a obținut pentru a strânge acele comori din sărăcia Răsăritului au fost întrebuințate cu sârguință în pregătirea unui atac îndrăzneț și disperat."

Regele Persiei l-a disprețuit pe saracinul obscur și a batjocorit mesajul așa-zisului profet din Mecca. Nici măcar răsturnarea Imperiului Roman nu ar fi deschis o poartă pentru mahometanism, nici pentru progresul propagatorilor sarazini înarmați ai unei imposturi, deși monarhul perșilor și caganul avarilor (succesorul lui Attila) își împărțiseră între ei rămășițele împărățiilor Cezarilor. Chosroes însuși a căzut. Monarhiile persană și romană și-au epuizat reciproc puterile. Și, înainte ca o sabie să fie pusă în mâinile falsului profet, ea a fost smulsă din mâinile celor care i-ar fi stăvilit înaintarea și i-ar fi zdrobit puterea.

Din zilele lui Scipio și Hannibal nu s-a încercat o întreprindere mai îndrăzneată decât aceea pe care Heraclius a înfăptuit-o pentru salvarea imperiului. El a străbătut, pe o cale primejdioasă, Marea Neagră și munții Armeniei, a pătruns în inima Persiei și a rechemat oștirile marelui rege la apărarea patriei lor sângerânde.

În bătălia de la Ninive, care s-a purtat cu înverșunare de la ivirea zorilor până la ceasul al unsprezecelea, au fost luate de la perși douăzeci și opt de stindarde, în afară de cele care puteau fi frânte ori sfâșiate; cea mai mare parte a oștirii lor a fost tăiată în bucăți, iar învingătorii, ascunzându-și propriile pierderi, au petrecut noaptea pe câmpul de luptă. Orașele și palatele Asiriei au fost deschise pentru întâia oară romanilor.

Împăratul roman nu a fost întărit de cuceririle pe care le-a dobândit; și, în același timp, prin aceleași mijloace, s-a pregătit o cale pentru mulțimile de saraceni din Arabia, aidoma lăcustelor din același ținut, care, răspândind în drumul lor întunecata și amăgitoare credință mahometană, au năpădit curând deopotrivă Imperiul Persan și pe cel Roman.

„Nu s-ar putea dori o ilustrare mai deplină a acestui fapt decât cea oferită de cuvintele de încheiere ale capitoului lui Gibbon, din care au fost preluate extrasele precedente. ‘Deși sub stindardul lui Heraclius se formase o armată victorioasă, acest efort nefiresc pare să le fi epuizat, mai degrabă decât să le fi întărit, puterile. În timp ce împăratul triumfa la Constantinopol sau la Ierusalim, un oraș obscur de la hotarele Siriei a fost prădat de sarazini, iar ei au măcelărit câteva trupe care înaintaseră în ajutorul său — o întâmplare obișnuită și neînsemnată, dacă n-ar fi fost preludiul unei mari revoluții. Acești tâlhari erau apostolii lui Mahomed; vitejia lor frenetică ieșise din pustiu; iar în ultimii opt ani ai domniei sale, Heraclius a pierdut în fața arabilor aceleași provincii pe care le recucerise de la perși.’”

'Duhul înșelăciunii și al entuziasmului, a cărui locuință nu este în ceruri,' a fost dezlănțuit pe pământ. Adâncul fără fund nu avea nevoie decât de o cheie ca să fie deschis, iar acea cheie a fost căderea lui Chosroes. El sfârșise cu dispreț scrisoarea unui cetățean obscur din Mecca. Dar când, din 'strălucirea slavei' sale, s-a cufundat în 'turnul întunericului' în care niciun ochi nu putea pătrunde, numele lui Chosroes avea deodată să treacă în uitare înaintea celui al lui Mohammed; iar semiluna părea doar să-și aștepte răsăritul până la căderea stelei. Chosroes, după desăvârșita sa înfrângere și pierderea imperiului, a fost asasinat în anul 628; iar anul 629 este marcat de 'cucerirea Arabiei' și de 'primul război al mahomedanilor împotriva Imperiului Roman.' 'Și a trâmbițat al cincilea înger, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund. Și a deschis adâncul fără fund.' El a căzut pe pământ. Când tăria Imperiului Roman era epuizată, iar marele rege al Răsăritului zăcea mort în turnul său al întunericului, jefuirea unui oraș obscur de la hotarele Siriei a fost 'preludiul unei mari revoluții.' 'Tâlharii erau apostolii lui Mohammed, iar vitejia lor frenetică a ieșit din pustiu.'

Adâncul fără fund. – Sensul acestui termen poate fi înțeles din grecescul , care este definit ca „adânc, fără fund, profund” și poate desemna orice loc pustiu, părăsit și necultivat. Termenul este aplicat pământului în starea sa originală de haos. Gen. 1:2. În acest caz el poate face în mod potrivit referire la pustietățile necunoscute ale deșertului arab, de la ale cărui margini au ieșit hoardele de sarazini ca roiuri de lăcuste. Iar căderea lui Chosroes, regele persan, poate bine fi reprezentată ca deschiderea adâncului fără fund, întrucât a pregătit calea pentru ca urmașii lui Mohammed să iasă din țara lor obscură și să-și propage doctrinele amăgitoare cu focul și sabia, până ce și-au răspândit întunericul peste întregul imperiu răsăritean. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495-498.

Primul vai, care este a cincea trâmbiță, identifică începutul războiului Islamului împotriva Romei și identifică o bătălie între Roma și Persia, în care Roma a biruit, dar, făcând aceasta, și-a epuizat puterea militară până într-atât încât nu a putut împiedica ascensiunea puterii islamice. Caracteristicile profetice ale primului vai și ale celui de-al doilea vai identifică caracteristicile profetice ale celui de-al treilea vai, și este important să fie recunoscute primele două vai drept simboluri ale istoriei celui de-al treilea vai, căci acea istorie reprezintă perioada pecetuirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001. După istoria profetică reprezentată de Mohammed în primele trei versete, versetul patru îl introduce pe Abubakar, primul conducător după Mohammed.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeță, nici vreun copac; ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Ordinul lui Abubakar le cerea războinicilor islamici să facă deosebirea între două tipuri de închinători care existau în teritoriile romane la acea vreme. O categorie era cea a catolicilor, care aveau unele ordine religioase ce își radeau partea din spate a capului (tonsura) și respectau cultul duminical. Cealaltă categorie era formată din păzitori ai Sabatului zilei a șaptea, iar Sabatul este pecetea lui Dumnezeu.

După moartea lui Mahomed, la conducere i-a urmat Abubekr, în anul 632 d.Hr., care, de îndată ce își consolidase temeinic autoritatea și guvernarea, a expediat o scrisoare circulară triburilor

arabe, din care se redă următorul extras:

'Când luptați luptele Domnului, purtați-vă ca niște bărbați, fără să dați înapoi; dar să nu fie pătată biruința voastră cu sângele femeilor și copiilor. Să nu nimiciți palmieri, nici să nu ardeți câmpuri de grâne. Să nu tăiați pomi roditori, nici să nu pricinuiți vreo stricăciune vitelor, afară de cele pe care le junghiați spre hrană. Când încheiați vreun legământ sau vreo învoială, rămâneți statornici în el și arătați-vă oameni de cuvânt. Iar în drumul vostru, veți afla unii oameni evlavioși care trăiesc retrași în mănăstiri și și-au propus să-I slujească lui Dumnezeu în felul acesta; lăsați-i în pace și nici să nu-i uciideți, nici să nu le distrugeți mănăstirile. Și veți găsi un alt fel de oameni, care țin de sinagoga Satanei, care au creștetul ras; negreșit să le despicăți craniile și să nu le dați cruțare până ce ori se fac mahometani, ori plătesc tribut.'

Nu se spune nici în profeție, nici în istorie că poruncile mai umane au fost respectate cu aceeași scrupulozitate ca porunca feroce; dar astfel li s-a poruncit. Iar cele precedente sunt singurele instrucțiuni consemnate de Gibbon ca fiind date de Abubekr căpeteniilor a căror datorie era să dea poruncile tuturor oștirilor saracene. Poruncile sunt la fel de precise ca prevestirea, ca și cum însuși califul ar fi acționat într-o ascultare atât conștientă, cât și directă față de un mandat mai înalt decât cel al omului muritor; și chiar în actul de a porni să lupte împotriva religiei lui Isus și să răspândească mahomedanismul în locul ei, el a repetat cuvintele despre care se prevestise în Apocalipsa lui Isus Hristos că le va rosti.

Pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor.-În observațiile asupra capitolului 7:1-3, am arătat că pecetea lui Dumnezeu este Sabatul poruncii a patra; iar istoria nu tace cu privire la faptul că au existat păzitori ai adevăratului Sabat de-a lungul întregii prezentei dispensații. Dar aici a apărut pentru mulți întrebarea: cine erau acei oameni care, în acest timp, aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor și care, prin aceasta, au devenit scutiți de asupra mahomaedană? Să aibă cititorul în vedere faptul, deja amintit, că au existat, pe tot parcursul acestei dispensații, unii care au avut pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor, adică au fost păzitori conștienți ai adevăratului Sabat; și să ia în considerare, în plus, că ceea ce afirmă profeția este că atacurile acestei puteri turcești pustiitoare nu sunt îndreptate împotriva lor, ci împotriva altei clase. Astfel, subiectul este lipsit de orice dificultate; căci aceasta este tot ceea ce afirmă, în realitate, profeția. Numai o singură clasă de persoane este adusă în mod direct în vedere în text; și anume, aceia care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor; iar ocrotirea celor care au pecetea lui Dumnezeu este introdusă doar prin implicație. În consecință, nu aflăm din istorie că vreunul dintre aceștia ar fi fost implicat în vreuna dintre calamitățile pricinuite de sarazini asupra obiectelor urii lor. Ei au fost împuțerniciți împotriva altei clase de oameni. Iar nimicirea ce avea să vină asupra acestei clase de oameni nu este pusă în contrast cu ocrotirea altor oameni, ci numai cu cea a roadelor și verdeții pământului; astfel: Nu vătămați iarba, pomii, nici vreo verdețură, ci numai o anumită clasă de oameni. Iar în împlinire, avem ciudatul spectacol al unei armate de invadatori cruțând acele lucruri pe care asemenea armate le distrug de obicei, și anume fața și producțiile naturii; și, în virtutea permisiunii de a vătăma pe acei oameni care nu aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor, despicând craniile unei clase de religioși cu creștetul ras în coroană, care aparțineau sinagogii Satanei.

Aceștia erau fără îndoială o clasă de călugări sau vreo altă diviziune a Bisericii Romano-Catolice. Împotriva acestora erau îndreptate armele mahomedanilor. Și ni se pare că există o potrivire deosebită, dacă nu chiar o intenție, în a-i descrie ca pe aceia care nu aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor; întrucât aceea este chiar Biserica care a jefuit legea lui Dumnezeu de pecetea ei, smulgând adevăratul Sabat și instituind în locul lui o contrafacere. Și nu înțelegem, nici din profeție, nici din istorie, că acele persoane cărora Abubekr le-a poruncit urmașilor săi să nu le facă niciun rău se aflau în posesia peceții lui Dumnezeu sau că alcătuiau în mod necesar poporul lui Dumnezeu. Cine erau ei și din ce pricină au fost cruțați, mărturia săracă a lui Gibbon nu ne informează, iar noi nu avem alte mijloace de a ști; dar avem toate motivele să credem că niciunul dintre aceia care aveau pecetea lui Dumnezeu nu a fost vătămat, în timp ce o altă clasă, care în mod categoric nu o avea, a fost trecută prin sabie; și astfel cerințele profeției sunt pe deplin împlinite. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 500-502.

Abubakar a consolidat adepții lui Mohammed într-un califat după moartea lui Mohammed; astfel, deși sunt două figuri istorice diferite, luați împreună ei reprezintă începutul mărturiei Islamului referitoare la primul vai, iar figura istorică ce marchează istoria primului vai este Mohammed.

La începutul istoriei celui de-al doilea vai, Mahomed al II-lea a cucerit Constantinopolul în 1453. În 1449, patru îngeri, reprezentând Islamul, au fost dezlegați. Începutul și sfârșitul primului vai sunt marcate de un Mahomed, întâiul și, respectiv, al doilea. În mod profetic, începutul și sfârșitul istoriei primului vai poartă semnătura lui Alfa și Omega.

Începutul celui de-al doilea vai include o profeție de timp privitoare la patru îngeri, reprezentând Islamul, care a fost atunci dezlegat și apoi restrâns la data de 11 august 1840. Din acel moment și până la 22 octombrie 1844 este ilustrată pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Începutul celui de-al doilea vai identifică dezlegarea Islamului, iar încheierea marchează restrângerea Islamului. Atât întâiul, cât și al doilea vai au repere profetice precise care leagă începuturile de încheierile lor.

Primele două vaiuri trebuie suprapuse, „rând după rând”, pentru a identifica al treilea vai. Una dintre caracteristicile profetice pe care o identifică primii doi martori ai Islamului este aceea că ei reprezintă o perioadă de timp specifică, ce marchează începutul și sfârșitul prin semnătura lui Alfa și Omega. Ei au, de asemenea, o semnătură secundară, căci începutul primului vai identifică pecetluirea poporului lui Dumnezeu, iar sfârșitul celui de-al doilea vai identifică, de asemenea, pecetluirea poporului lui Dumnezeu.

Al treilea vai a sosit când Islamul a atacat, pe neașteptate și în mod brusc, fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, inițiind astfel perioada pecetlirii. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii se încheie odată cu legea duminicală iminentă și, ca răspuns la acea apostazie, apostazia națională este urmată de ruină națională. Așa cum a fost prefigurată în cazul Romei păgâne și al Romei papale, ruina națională este adusă prin judecățile de trâmbiță ale lui Dumnezeu. Cele trei vaiuri sunt, de asemenea, trâmbițe. Islamul celui de-al treilea vai va lovi din nou, pe neașteptate și în mod brusc, odată cu apropiata lege duminicală din Statele Unite, când se încheie perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă a fost prefigurată de perioada de început a primului vai și, de asemenea, de perioada de încheiere a celui de-al doilea

vai.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și Sara a văzut pe fiul Agarei, egipteanca, pe care i-l născuse lui Avraam, că își bătea joc. De aceea i-a zis lui Avraam: Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul acestei roabe nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac. Și lucrul acesta a fost foarte greu în ochii lui Avraam, din pricina fiului său. Dar Dumnezeu i-a zis lui Avraam: Să nu ți se pară greu, din pricina copilului și din pricina roabei tale; în tot ce ți-a spus Sara, ascultă-i glasul, căci în Isaac va fi numită sămânța ta. Și din fiul roabei voi face, de asemenea, un neam, pentru că este sămânța ta. Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată, a luat pâine și un burduf cu apă și i le-a dat Agarei, punându-le pe umărul ei; i-a dat și copilul și a trimis-o. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Berseba. Și s-a isprăvit apa din burduf, și ea a aruncat copilul sub unul dintre tufișuri. Apoi s-a dus și s-a așezat în fața lui, la o bună depărtare, cam cât o aruncătură de arc; căci a zis: Să nu văd moartea copilului. Și a șezut în fața lui, și și-a ridicat glasul și a plâns. Și Dumnezeu a auzit glasul copilului; și îngerul lui Dumnezeu a chemat-o pe Agar din cer și i-a zis: Ce ai, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului acolo unde este. Scoală-te, ridică copilul și sprijină-l cu mâna ta, căci îl voi face un neam mare. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut o fântână cu apă; s-a dus, a umplut burduful cu apă și i-a dat copilului să bea. Și Dumnezeu a fost cu copilul; el a crescut, a locuit în pustie și a ajuns un arcaș. Geneza 21:9-20.